

Παραμονή Χριστουγέννων με μια γυναίκα του δρόμου

Είχε κρύο στο Χιούστον εκείνο το Δεκέμβριο, το 1960. Ο πατέρας μου είχε πεθάνει λίγους μήνες πριν. Ήμουν ένα απογοητευμένο, απείθαρχο, μπερδεμένο δεκαεξάχρονο αγόρι που χρειαζόταν την παρουσία του πατέρα του, περισσότερο από ποτέ, και εκείνος δεν ήταν εκεί. Δεν ήξερα αν ήμουν θυμωμένος μαζί του ή με τον Θεό.

Η Παραμονή των Χριστουγέννων έφτασε. Οι άνθρωποι ήταν έξω κάνοντας ψώνια της τελευταίας στιγμής, οι μητέρες ήταν απασχολημένες με το μαγείρεμα του μεγάλου γεύματος, οι οικογένειες μαζεύονταν για το βράδυ και ενθουσιασμένα παιδιά ψιθύριζαν καθώς κρυφοκοιτάζανε κάτω από το δέντρο. Θα έπρεπε να είναι μια χαρούμενη στιγμή, αλλά εγώ δεν ήμουν στο πνεύμα των Χριστουγέννων. Τόσα πολλά συναισθήματα ανάβλυζαν μέσα μου, χωρίς εγώ να μπορώ να αναγνωρίσω κανένα τους. Ένιωθα σαν να πέθαινα από ασφυξία.

Η μητέρα μου μαγείρευε ένα χριστουγεννιάτικο δείπνο για την Παραμονή των Χριστουγέννων για την αδελφή μου, τον αδελφό μου και εμένα, αλλά εγώ απλώς δεν μπορούσα να αντέχω να τους βλέπω εκείνη την ημέρα. Άρπαξα το σακάκι μου, ξεγλιστρήσα έξω από το σπίτι, και πήρα ένα λεωφορείο για το κέντρο της πόλης για να είμαι μόνος και για να δω τις διακοσμήσεις των Χριστουγέννων.

Μόλις ανέβηκα στο λεωφορείο ένιωσα καλύτερα. Προσπάθησα να χαλαρώσω καθώς κοιτάζα έξω από το παράθυρο.

«Μέιν Στριτ και Πρέστον!» φώναξε ο οδηγός γυρίζοντας το κεφάλι του. Πήδηξα έξω.

Δεν υπήρχε πολύς κόσμος στο δρόμο. Υποθέτω ότι είχαν κάνει όλα τα ψώνια τους και είχαν επιστρέψει στα ωραία ζεστά σπίτια τους για να γιορτάσουν τα Χριστούγεννα. Αποφάσισα να χαζέψω σε μερικές βιτρίνες. Αυτό

ήταν διασκεδαστικό. Φανταζόμουν έναν πωλητή να με ακολουθά από κοντά και να παίρνει τις παραγγελίες μου. Για τις επόμενες τρεις ώρες ήμουν ένας μεγάλος σπάταλος.

Το στομάχι μου άρχισε να γουργυρίζει και συνειδητοποίησα ότι πεινούσα. Κοίταξα το ρολόι μου. Επτά η ώρα, ώρα να γυρίσω στο σπίτι.

Έβαλα το χέρι στην τσέπη μου και συνειδητοποίησα ότι δεν είχα χρήματα για το λεωφορείο. Πάνω στη βιασύνη μου είχα φύγει από το σπίτι με αρκετά χρήματα μόνο για την διαδρομή μέχρι την πόλη.

Κοίταξα γύρω μου. Οι μόνοι άλλοι άνθρωποι στη μεγάλη λεωφόρο που ήταν φωταγωγημένη με χριστουγεννιάτικα λαμπιόνια ήταν κάνα-δυο άστεγοι.

Ήμουν σίγουρος ότι η μητέρα μου είχε ήδη αρχίσει να ανησυχεί για μένα. Ένιωσα άσχημα που χαλούσα την παραμονή των Χριστουγέννων για αυτήν, για την αδελφή μου και τον αδελφό μου, αλλά δεν υπήρχε τίποτα που να μπορούσα να κάνω. Ακόμα και αν είχα αρκετά φιλά για ένα τηλεφώνημα, δεν είχαμε τηλέφωνο. (Αυτό φαίνεται μάλλον ακατανόητο για την εποχή των κινητών τηλεφώνων και των Μπλάκμπερι, αλλά δεν ήταν ασυνήθιστο το 1960-τουλάχιστον στη γειτονιά μας. Επίσης δεν είχαμε και αυτοκίνητο.)

Ανέβασα το γιακά στο σακάκι μου και συνέχισα να περπατάω—προς την κατεύθυνση της τροφής, έτσι ήλπιζα. Ήμουν πολύ πεινασμένος για να σκεφτώ για το πώς θα έφτανα στο σπίτι.

Στη συνέχεια, το πιο υπέροχο άρωμα γέμισε τα ρουθούνια μου. Κοίταξα απέναντι από το δρόμο και είδα ένα φωτεινό εστιατόριο.

Όπως διέσχιζα το δρόμο διέκρινα έναν ανεμιστήρα εξαέρωσης δίπλα στη μεγάλη βιτρίνα. Έτσι εξηγούνταν η μυρωδιά του νόστιμου φαγητού. Εκείνη τη στιγμή το μόνο που ήθελα για τα Χριστούγεννα ήταν ένα καλό

ζεστό γεύμα.

Κοιτώντας μέσα, μπορούσα να δω πολλά τραπέζια με άτομα να μιλάνε, να πίνουν και να τρώνε το ωραίο τους Χριστουγεννιάτικο δείπνο. Στο τραπέζι που βρισκόταν πλησιέστερα προς το παράθυρο καθόταν μια μοναχική νεαρή μαύρη κοπέλα.

Έκανε νεύμα προς την κατεύθυνση μου. Τρομαγμένος, κοιτάξα γύρω, αλλά δεν υπήρχε κανείς εκεί. Πάλι έκανε νεύμα για να πάω κοντά της.

Το ζεστό φαγητό στο τραπέζι της με τράβηξε μέσα.

Εκείνη έγειρε το κεφάλι της, καθώς μελετούσε το πρόσωπό μου. «Τι κάνεις εκεί έξω στους δρόμους τόσο αργά και μόνος, νεαρέ; Είναι παραμονή Χριστουγέννων!»

Μπέρδεψα τα λόγια μου δίνοντας μια άκομψη εξήγηση για τη κατάντια μου, αλλά πριν προλάβω να τελειώσω μου ζήτησε να καθίσω και κάλεσε το σερβιτόρο.

«Παρήγγειλε ό,τι θέλεις», είπε, πίνοντας μια γουλιά από τον καφέ της.

«Δεν έχω καθόλου χρήματα», ψιθύρισα.

«Ε, αυτή τη φορά κερνάω εγώ! Θα πληρώσω απόψε για το δείπνο των Χριστουγέννων σου, εντάξει;»

Παρήγγειλα γαλοπούλα με γέμιση, πουρέ, σάλτσα κράνμπερι, κολοκυθόπιτα και ένα ποτήρι γάλα.

Κάθισα εκεί για αρκετή ώρα με αυτή τη γυναίκα, απολαμβάνοντας αυτό που ήμουν σίγουρος ότι ήταν το καλύτερο γεύμα που είχα φάει ποτέ. Πού και πού μου έριχνε ένα βλέμμα και χαμογελούσε.

Όπως τελείωνα, άναψε ένα τσιγάρο και με ρώτησε, «Πες μου, νεαρέ, πώς σκοπεύεις να πάς σπίτι σου απόψε;»

Το είχα ξεχάσει εντελώς αυτό. «Εγώ ... αχ ... δεν είμαι σίγουρος. Δεν έχω καθόλου χρήματα, και εκτός αυτού, τα λεωφορεία δεν περνάνε αυτή την ώρα έτσι κι αλλιώς. Υποθέτω ότι θα περπατήσω μέχρι το σταθμό των λεωφορείων και θα κοιμηθώ εκεί,

και αύριο θα προσπαθήσω να πάω σπίτι.» Θα μπορούσα όντως να το κάνω αυτό; Δεν ήξερα καν που ήταν ο σταθμός των λεωφορείων.

Η νεαρή γυναίκα έγειρε πίσω στην καρέκλα της και φύσηξε τον καπνό στον αέρα. Φαινόταν σκεπτική, καθώς κτυπούσε με ρυθμό τα μακριά νύχια της πάνω στο τραπέζι. Τότε είπε απότομα, «Λοιπόν εντάξει, αυτό θα κάνουμε!»

«Τι εντάξει; Τι πρόκειται να κάνουμε;»

«Θα περάσεις τη νύχτα στο σπίτι μου απόψε. Δεν θα περιπλανιέσαι έξω στους δρόμους της πόλης την παραμονή των Χριστουγέννων! Θα σε φροντίσω εγώ απόψε. Μην ανησυχείς!» Άπλωσε το χέρι της και έσφιξε το μπράτσο μου.

Ποτέ μου δεν είχα δει ξανά αυτή τη γυναίκα πριν από εκείνο το βράδυ. Δεν ήξερα τίποτα γι' αυτήν. Αλλά για κάποιο λόγο είχα ένα ήρεμο προαίσθημα. Αισθάνθηκα ότι θα ήμουν ασφαλής με κάποιον που μόλις με είχε κεράσει ένα ζεστό χριστουγεννιάτικο δείπνο.

Στο δρόμο προς το αυτοκίνητό της την ρώτησα το όνομά της και τι δουλειά έκανε.

«Με λένε Μέι, και δουλεύω στο δρόμο.»

«Στο δρόμο;»

«Δεν πειράζει, αγοράκι. Απλά χαλάρωσε και πέρνα καλά απόψε.»

Σκέψεις περνούσαν από το μυαλό μου για πράγματα που είχα ακούσει, αλλά εκείνη τη στιγμή δεν είχαν καμία σημασία. Το στομάχι μου ήταν γεμάτο και είχα την υπόσχεση ενός κρεβατιού για να κοιμηθώ. Μέσα μου ένιωθα ζεστασιά. Η Μέι, δεν ήταν ξένη. Ήταν φίλη μου.

Η Μέι ζούσε στο διαμέρισμα 7, ένα μικρό διαμέρισμα ενός δωματίου. Έμεινα έκπληκτος με το πόσο όμορ-

φα το είχε διακοσμημένο.

«Θέλεις τίποτα άλλο για να φας;» με ρώτησε, καθώς μου έδειχνε την κουζίνα.

Το υπνοδωμάτιο είχε ένα διπλό κρεβάτι. «Εδώ είναι που θα κοιμηθείς απόψε.» Πήρε το σακάκι μου και το κρέμασε στη ντουλάπα στο υπνοδωμάτιο. «Ο Άις Πικ μπορεί να κοιμηθεί στον καναπέ του σαλονιού και εγώ θα κοιμηθώ σε ένα χαλάκι δίπλα του.»

Ο Άις Πικ; Δεν ήμουν σίγουρος ότι ήθελα να γνωρίσω κάποιον που ονομαζόταν Άις Πικ. Η φαντασία μου άρχισε να οργιάζει.

«Δεν με πειράζει να κοιμηθώ στον καναπέ, στ' αλήθεια,» είπα, πηγαίνοντας να πάρω για το σακάκι μου.

Η Μέι το πήρε από τα χέρια μου και το κρέμασε πίσω στην ντουλάπα. «Μην ανησυχείς, ο Άις Πικ θα είναι μια χαρά στον καναπέ για ένα βράδυ.» Μου έκλεισε το μάτι και βγήκε, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Ξαφνικά συνειδητοποίησα πως ήμουν κουρασμένος. Ξεντύθηκα, μπήκα κάτω από τα σκεπάσματα και αποκοιμήθηκα σχεδόν αμέσως μόλις έκλεισα τα μάτια μου.

Ξύπνησα στη μέση της νύχτας από δυνατές φωνές. Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου μερικές φορές πριν θυμηθώ που ήμουν και ποιος ούρλιαζε στην άλλη πλευρά της πόρτας του δωματίου. Ο Άις Πικ! Κάθισα στο κρεβάτι, περιμένοντας τον να σπάσει την πόρτα κάποια στιγμή.

«Δεν με νοιάζει ποιος είναι!» Φώναξε ο Άις Πικ. «Τον πετάω με τις κλωτσιές έξω από το δικό μου κρεβάτι και το δικό μου διαμέρισμα!»

Τότε η Μέι μίλησε απαλά αλλά με εξουσία. «Είναι μόνο ένα αγόρι! Θα μείνει εδώ! Και πάει τέλειωσε! Τώρα πάρε τις κουβέρτες σου και πήγαινε ξάπλωσε σε εκείνο τον καναπέ και

σταμάτα να μουρμουρίζεις, κατάλαβες;» Ήταν φανερό ποιος ήταν το αφεντικό.

Οι φωνές τους άλλαξαν σε μια ήρεμη συνομιλία μέσα σε λίγα λεπτά. Ανάπνευσα με ανακούφιση και σε λίγο κοιμόμουν και πάλι.

Όταν ξύπνησα το πρωί, η Μέι είχε ετοιμάσει αυγά, τوست καθώς και ένα ποτήρι γάλα. Ποτέ δεν είχα δει έναν άγγελο, αλλά αναρωτιόμουν αν ίσως αυτή ήταν ένας. Κοιτούσα τριγύρω κάθε λίγο, αναρωτώμενος πού είχε πάει ο Άις Πικ, αλλά δεν με πείραζε καθόλου που δεν ήταν για πρωινό στο τραπέζι.

Μετά το πρωινό, η Μέι μου έδωσε μερικά κέρματα. «Αυτά πρέπει να είναι αρκετά για να πας στο σπίτι σου.» Με συνόδευε μέχρι την πόρτα και έσφιξε το χέρι μου. Τα μάτια της ήταν θολά.

«Αντίο, Μέι. Σ' ευχαριστώ για όλα!»

«Αντίο! Να προσέχεις. Και να πας κατευθείαν στο σπίτι σου, εντάξει;»

«Μάλιστα, κυρία.»

Με σχεδόν άδειο το λεωφορείο χάζευα από το παράθυρο, χωρίς να κοιτάζω τίποτα στην πραγματικότητα. Το μυαλό μου και η καρδιά μου ήταν πίσω μαζί με τη Μέι. Καθώς αναπολούσα τα γεγονότα των τελευταίων 24 ωρών, ένιωθα ευτυχημένος. Πριν από λίγο σκεφτόμουν ότι ο Θεός με είχε εγκαταλείψει εκείνο το Δεκέμβριο, αλλά έκανα λάθος. Με εξέπληξε. Μου είχε δείξει την αγάπη Του, δίνοντάς μου τα καλύτερα χριστουγεννιάτικα δώρα που είχα πάρει ποτέ, και το έκανε με τον πιο απροσδόκητο τρόπο.

Δεν μπορώ να σκεφτώ τα Χριστούγεννα χωρίς να σκέφτομαι τη Μέι. Και όταν τη σκέφτομαι, προσεύχομαι γι' αυτήν.